

ԵՐԲՈՐ ԵՐԿԻՐՍ ՇՐՋԵՅԱՅ ...

Երբոր երկիրս Երջեցայ անցեալ սարի մէջ աւան,
Քարասանի մը ննուող ցան ունեցայ սրիս խոր:
— Ուրա՛ն շրջայլ են եղեր ձեռքերը մայր-բընութեան
Եւ ընդերքներն հրաբուխին՝ փարածքա՛ւր, փարածոր ...

Ապառաժներ որոնց դէմ ես կանգնեցայ վճալի,
Ձեռներուս սակ ձեռքիս պէս երբեմն անոնի դողացին:
Կարծես խօսուն, ողբերգակ հին վրկաներն երբեմնի,
Քարե՛ր արեամբ մերթ քրջուած, եւ շիքերով արցունքին ...

Քարե՛ր իջած վիշտի պէս հողի սրտին մեր անէր,
Աւեր վանքի գմբէթէն ինկած մասեր ջարդ ու փուր,
Զրարքնոցի, Կառնի լուսաւաղա՛խ նշխարներ,
Դուք հայ սուգին նման ծա՛նք, խորհուրդի՛ն պէս ամրակուր ...

Վերադարձիս՝ փա՛ր մը լուկ եւ ափ մը հող ուզեց մայրս.
Ձեզ բաժնեցի ծաղկի պէս՝ մեր հիւրերուն անձկալի,
Որոնց աչքին՝ արդէն դուք իրենց շրմին էիք մաս,
Բայց ներկային մեր շրջեղ՝ նիւթացած խո՛հ հայրենի ...

Քարե՛ր, փառե՛ր, Արզնիի՛ մէջ արդ կ'արժէ ձեզ տեսնել ...
Պալասաւէն պատերուն՝ իմաստացա՛ծ հրաւալիք ...
Ձեզ կը դիտեմ վերացած՝ որպէս ուժի՛ մ'անարգել,
Որպէս տունիս ապագայ՝ դուք՝ իրեն հի՛մ ու տանիք ...

ՄԱՌԻ ԱԹՄԱՃԵԱՆ

Փարիզ, 1962 Յուլիս 15

